

Arrest

**nr. 133 789 van 25 november 2014
in de zaak RvV X/ VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. BOURGEOIS, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 9 april 2014 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 11 april 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verweerder stelt, op basis van een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek, vast dat verzoeker op 20 maart 2014 reeds werd geregistreerd te Melilla, Spanje, vanwege illegale binnenkomst.

1.3. Op 9 mei 2014 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse overheden.

1.4. Op 23 juni 2014 stemmen de Spaanse overheden in met overnameverzoek en dit op basis van artikel 13(1) van de verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen vroegen op 11.04.2014 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer [...] afgegeven op 02.09.2009 en geldig tot 01.09.2015, een identiteitskaart van Syrië met nummer [...] afgegeven op 09.08.2004, een dienstplichtkaart met nummer [...] afgegeven op 06.03.1997 en gezinsboekje met nummer [...] afgegeven op 11.07.2003. De betrokkene was reeds gekend bij onze diensten. Hij werd op 11.07.2008 op de luchthaven van Brussel-Nationaal staande gehouden als aankomend passagier vanuit Athene. In het paspoort van de betrokkene werden valse immigratiestempels aangetroffen en vervolgens was hij het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding en beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 7, §1 van de wet van 15.12.1980. De betrokkene keerde op 30.07.2008 vanuit België terug naar Syrië.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.03.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 06.05.2014 en verklaarde dat hij Syrië begin 2012 verliet en naar Algerije reisde. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen in Algerije tot drie maanden voor zijn aankomst in België. Vanuit Algerije vervolgde de betrokkene zijn weg naar Marokko van waaruit hij het grondgebied van de Lidstaten binnen reisde via de Spaanse enclave Melilla. De vingerafdrukken van de betrokkene werden daar op 20.03.2014 geregistreerd. Na een verblijf van ongeveer anderhalve maand in Spanje reisde de betrokkene per trein via Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 09.04.2014 aankwam.

Op 09.05.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 23.06.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij houdt van België en omdat België volgens de betrokkene de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat de asielprocedure in Spanje lang duurt, de Spaanse overheid niets doet voor asielzoekers en geen financiële steun geeft.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten,, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de

Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat de asielprocedure in Spanje volgens de betrokkene lang duurt, de Spaanse overheid niets doet voor asielzoekers en geen financiële steun geeft.

Met betrekking tot deze beweringen wensen we te benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1).

Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een Individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen

aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nifs Muiznecs, Commissioner for Human Rights, "Report by Mils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in België verblijvende familie heeft : een oom en een neef en hun gezinnen. Wat deze in België verblijvende familie van de betrokkene betreft wijzen we er op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De bovenvermelde in België familieleden van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers van de personen, die aan de hand van de door de betrokkene verstrekte informatie werden geïdentificeerd, dat Spanje ook wat hun asielaanvragen betreft de verantwoordelijke lidstaat is.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 06.05.2014 dat hij in België in een ziekenhuis werd opgenomen. Hij maakte tijdens het verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 13.1 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het algemeen principe van een goed beleid”* en van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*. Hij betoogt verder dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout en een onvoldoende motivering.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tegen mijn verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gewezen heeft, dit op 15/07/2014, beslissing die hem op dezelfde datum betekend werd;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen gemotiveerd dienen te worden;

Dat de Raad va State herhaaldelijk bepaald heeft dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan; (Raad van State nr. 53581, 7 juni 1995, R.D.E., 1995 nr. 84, pp. 289-301; Raad van State nr. 40109, 14 augustus 1992, R.D.E. 1994, nr. 77 p. 82);

Dat het Hof van Cassatie de plicht tot motivering benadrukt en bepaalt dat het duidelijk moet zijn dat de beslissing tot vrijheidsberoving het enig middel betreft zodat de maatregelen van verwijdering efficiënt worden (Cass. 18 december 1996, JT 8 maart 1997, p.173);

Dat mijn verzoeker in casu beschouwt dat deze verplichting tot motivering niet vervuld wordt sinds de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt en zoals in dit geval betwist kan worden;

Dat de verzoeker uiteengezet dat een lid van zijn familie, de heer [A. S.], geniet de subsidiaire beschermingsstatus op het grondgebied van het Rijk ;

Dat de tegenpartij niet reageert op dit argument in het kader van de bestreden beslissing;

Dat de tegenpartij verzuimde dus het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

2. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

3. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat de verzoeker uiteengezet dat een lid van zijn familie, de heer [A. S.], geniet de subsidiaire beschermingsstatus op het grondgebied van het Rijk ;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.)

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l’Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;”.

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 13.1 van de Dublin III-verordening, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Spanje toekomt, en verzoeker bijgevolg het Belgische grondgebied dient te verlaten teneinde zich aan te melden bij de Spaanse overheden. Hierbij wordt tevens aangegeven op welke wijze verweerder tot deze conclusie is gekomen.

Verder wordt ook gemotiveerd dat – onder verwijzing naar onder meer een rapport van 20 juni 2012 betreffende de toepassing van de Dublin II-verordening door Spanje en een rapport van 9 oktober 2013 betreffende een bezoek aan Spanje van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa – niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen zouden vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie. Verweerder licht in dit verband toe dat personen die in het kader van de Dublinakkoorden worden overgedragen aan Spanje toegang hebben tot de asielprocedure en tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en aanspraak kunnen maken op bijstand en opvang. Hij wijst er eveneens op dat er onafhankelijke beroepsinstanties bestaan. Verweerder oordeelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse overheden de asielaanvraag van verzoeker niet zullen onderzoeken met de nodige objectiviteit en gedegenheid en de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen, niet zullen respecteren. Verweerder heeft verder eveneens gemotiveerd in het licht van het door verzoeker aangevoerde dat een oom en een neef en hun gezinnen in België verblijven en dat hij in België in een ziekenhuis werd opgenomen. Hij stelt zo vast dat de betreffende familieleden geen gezinsleden zijn in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en dat verzoeker zich bijgevolg niet dienstig kan beroepen op de artikelen 9 of 10 van deze verordening. Verweerder stelt daarenboven vast dat Spanje ook wat deze familieleden betreft de verantwoordelijke lidstaat is. Verder merkt verweerder op dat verzoeker geen melding maakte van concrete gezondheidsproblemen en evenmin na zijn gehoor medische attesten voorlegde waaruit kan blijken dat er medische elementen voorhanden zijn die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Spanje. Hij motiveert dat hij geen grond ziet voor een behandeling van de asielaanvraag door de Belgische overheden op grond van artikel 17(1) van de Dublin III-verordening. Hij stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van de in artikel

2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en het Belgische grondgebied dient te verlaten teneinde zich aan te melden bij de Spaanse autoriteiten voor een behandeling van zijn asiel-aanvraag.

Verzoeker kan gelet op voormelde motivering niet dienstig voorhouden als zouden de bestreden beslissingen niet zijn gemotiveerd of op volledig stereotiepe wijze zijn gemotiveerd zonder op enige wijze te motiveren in het licht van zijn concrete situatie. De verschillende door verzoeker tijdens zijn gehoor aangebrachte gegevens worden, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Concreet geeft verzoeker enkel aan dat ten onrechte niet nader zou zijn gemotiveerd over het gegeven dat zijn familielid A. S. de subsidiaire beschermingsstatus zou genieten in België. Hij toont dit gegeven evenwel niet aan. Uit de stukken van het dossier blijkt ook niet dat verzoeker tijdens zijn gehoor melding maakte van de aanwezigheid van een familielid met deze naam op het Belgische grondgebied. Gelet op hetgeen voorafgaat kan geen schending van de formele motiveringsplicht op deze grond worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker in dit verband nog verwijst naar een beslissing tot aanhouding die niet afdoende zou zijn gemotiveerd, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke beslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Er blijkt ook niet dat ten aanzien van verzoeker een dergelijke beslissing werd genomen.

De motiveringen van de bestreden beslissingen verschaffen verzoeker het genoemde inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker maakt aan de hand van zijn uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De relevante bepalingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

[...]

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

[...]"

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening – bepaling op grond waarvan verweerder oordeelt dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker – bepaalt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op illegale wijze via Spanje het grondgebied van de lidstaten die de Dublinreglementering toepassen is binnengekomen, waardoor op grond van voormelde bepaling in beginsel Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Er blijkt ook geenszins dat reeds twaalf maanden sinds de illegale grensoverschrijding waren verstreken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat artikel 13.1 van de Dublin III-verordening werd miskend.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM eraan in de weg stond dat verweerder op grond van artikel 13.1 van de Dublin III-verordening de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag bij de Spaanse overheden legde en hem gelastte zich aan te melden bij de Spaanse overheden. Verzoeker licht zo op geen enkele wijze toe op welke wijze de bestreden beslissingen hem zouden blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij gaat ook geenszins in op de concrete motieven die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen en waarbij verweerder oordeelde dat geen dergelijke schending dreigt bij overdracht aan Spanje. Hij brengt geen concrete elementen of stukken aan ter weerlegging van deze beoordeling door verweerder. Dit betoog van verzoeker kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker wijst nog op een goede integratie in België en een actieve deelname aan de Belgische samenleving. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot louter algemene beweringen die niet concreet worden toegelicht en waartoe evenmin stukken worden aangebracht. Hij licht ook niet nader toe op welke wijze dit gegeven, dat hij in ieder geval ook niet concreet aannemelijk maakt, het nemen van de bestreden beslissingen in de weg stond. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen pas sinds 9 april 2014 in België verblijft, oftewel iets meer dan drie maanden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Hij wist ook dat eerst een onderzoek diende te worden gevoerd naar de lidstaat die verantwoordelijk was voor de behandeling voor de asielaanvraag en dat het aldus mogelijk was dat dit een andere lidstaat zou zijn. Verzoekers betoog op dit punt lijkt ook niet afgestemd te zijn op de in casu bestreden beslissingen. Zo heeft verzoeker het over een integratie die het bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. In casu wordt verzoeker evenwel enkel gevraagd om zich aan te melden bij de Spaanse overheden die zijn asielaanvraag zullen behandelen. De opgeworpen rechtspraak van de Raad van State – waarin bovendien sprake is van een verblijf van 8 jaar in België – is, gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat een gelijkaardige situatie voorligt, niet dienstig.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 13.1 van de Dublin III-verordening of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoeker verwijst naar *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder met bepaalde elementen die hem bekend waren of dienden te zijn, ten onrechte geen rekening hield.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.5. Er werd verder reeds vastgesteld dat verzoeker niet concreet toelicht op welke wijze een overdracht aan Spanje zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, zodat een schending van deze verdragsbepaling niet blijkt.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre verzoeker zich lijkt te beroepen op een privéleven in België en zich hiervoor andermaal steunt op een goede integratie in België en een actieve deelname aan de Belgische samenleving, verwijst de Raad naar het reeds vastgestelde dat dit gestelde geenszins concreet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker blijft aldus in gebreke een concreet privéleven in België aan te tonen dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker lijkt zich verder te beroepen op een gezinsleven met zijn echtgenote en hun kinderen. De Raad stelt evenwel vast dat het gehele gezin zich dient aan te melden bij de Spaanse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvragen. De bestreden beslissingen hebben aldus geenszins tot doel of gevolg dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verzoeker brengt ook geen concrete hinderpalen aan die een verderzetting van het gezinsleven in Spanje zouden verhinderen.

In de mate dat verzoeker zich daarnaast wenst te beroepen op een gezinsleven met zijn familielid A. S. die volgens zijn verklaringen in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, herhaalt de Raad allereerst dat verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier niet aangaf een familielid met deze naam te hebben dat in België verblijft en verzoeker dit door hem gestelde ook geenszins aantoonde. In ieder geval merkt de Raad daarnaast ook op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen verdere familieleden kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont een bijzondere band van afhankelijkheid die verder reikt dan de normale affectieve banden tussen familieleden evenwel niet aan. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en A.S. dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In deze omstandigheden – waarin bij gebrek aan het aantonen van enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven dat in het gedrang wordt gebracht niet blijkt dat enige evenredigheidsstoets diende te worden doorgevoerd – wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat hij geen ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker nog stukken aan waaruit blijkt dat op 26 juli 2014 ook zijn ouders en zijn broer en diens gezin in België zijn toegekomen en hen bij beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Er dient evenwel te worden geduïd dat verweerder op 15 juli 2014 – datum waarop hij de bestreden beslissingen nam – geen rekening kon houden met deze nieuwe situatie, zodat deze stukken niet toelaten vast te stellen dat verweerder enige rechtsregel of enig beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden en derhalve niet dienstig kunnen worden aangevoerd. Verzoeker bleef ter zitting daarenboven ook in gebreke op concrete wijze toe te lichten op welke wijze deze stukken alsnog aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van de door hem opgeworpen bepalingen of beginselen. Zo zijn de betreffende familieleden geen gezinsleden zoals bedoeld in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en blijkt ook geen bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en deze familieleden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS